



Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 944/2025
04.09.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Светлане Томић Јокић, председника већа, Дијане Јанковић, Гордане Којић, Мирољуба Томића и Слободана Велисављевића, чланова већа, са саветником Андреом Јаковљевић, као записничарем, у кривичном предмету окривљене – противтужиоца АА, због кривичног дела увреда из члана 170. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљене – противтужиоца АА, адвоката Мирне Вујовић поднетом против правноснажних пресуда Другог основног суда у Београду К 150/23 од 16.10.2024. године и Вишег суда у Београду Кж1 1060/24 од 29.05.2025. године, у седници већа одржаној дана 04.09.2025. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљене – противтужиоца АА, адвоката Мирне Вујовић поднет против правноснажних пресуда Другог основног суда у Београду К 150/23 од 16.10.2024. године и Вишег суда у Београду Кж1 1060/24 од 29.05.2025. године.

Образложење

Пресудом Другог основног суда у Београду К 150/23 од 16.10.2024. године, у ставу I, окривљена – противтужилац АА оглашена је кривом због кривичног дела увреда из члана 170. став 1. Кривичног законика и осуђена на новчану казну у износу од 50.000,00 динара, коју је дужна да плати у року од 15 (петнаест) дана, рачунајући од дана правноснажности пресуде, а ако окривљена наведену казну не плати у остављеном року, иста ће бити замењена казном затвора, тако што ће се за сваких започетих 1.000,00 динара новчане казне одредити један дан казне затвора, с тим да казна затвора не може бити дужа од шест месеци.

Истом пресудом, окривљена – противтужилац АА је ослобођена плаћања трошкова кривичног поступка из члана 261. став 2. тачка 1) до 7) и тачка 9) ЗКП и судског паушала.

Ставом II наведене пресуде окривљена – тужилац ББ, на основу одредбе члана 423. став 1. тачка 2) ЗКП, ослобођена је од оптужбе да је учинила кривично дело увреда из члана 170. став 1. Кривичног законика.

Окривљена – противтужилац АА је обавезана да накнади трошкове кривичног поступка овде оштећеној ББ, у висини која ће бити одређена посебним решењем, а оштећена ББ је ради остваривања имовинскоправног захтева, упућена на парнични поступак.

Пресудом Вишег суда у Београду Кж1 1060/24 од 29.05.2025. године одбијене су као неосноване жалбе окривљене – противтужиоца АА и њеног браниоца и пресуда Другог основног суда у Београду К 150/23 од 16.10.2024. године је потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости благовремено је поднела бранилац окривљене – противтужиоца АА, адвокат Мирна Вујовић, због битних повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 7) и 9) ЗКП, повреде кривичног закона из члана 439. тачка 3) ЗКП и повреде одредбе члана 441. ЗКП, са предлогом да Врховни суд утврди да је поднети захтев основан и побијане пресуде преиначи и окривљену – противтужиоца АА ослободи од оптужбе или да побијане пресуде укине и предмет врати на поновно одлучивање.

Врховни суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Врховном јавном тужиоцу сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП, па је у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештења Врховног јавног тужиоца и браниоца окривљене – противтужиоца АА, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет, те је, након оцене навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљене – противтужиоца АА, је неоснован.

Бранилац окривљене – противтужиоца АА, адвокат Мирна Вујовић, у захтеву за заштиту законитости, без нумеричког означавања, указује на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП наводима да дело за које је ова окривљена правноснажно оглашена кривом, није кривично дело, обзиром да радње окривљене описане у ставу I изреке првостепене пресуде, не садрже све битне елементе кривичног дела увреда из члана 170. став 1. Кривичног законика. Наиме, по ставу браниоца, изрека правноснажне пресуде садржи само објективни услов инкриминације кривичног дела увреда из члана 170. став 1. Кривичног законика, али не и субјективни елемент – увредио, као и да су инкриминисане речи, изнете у намери омаловажавања окривљене - тужиоца ББ, а која намера је такође битан субјективни елемент предметног кривичног дела и мора бити садржана у изреци пресуде којом се окривљена оглашава кривим за кривично дело увреда.

Изнети наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљене – противтужиоца АА се, по оцени Врховног суда, не могу прихватити као основани, из следећих разлога:

Кривично дело увреда из члана 170. став 1. Кривичног законика чини онај ко увреди другог.

Заштитни објекат кривичног дела увреде је част, као и скуп свих вредности неког лица (интелектуалних, карактерних, моралних, физичких и других особина и вредности) и углед, као одраз тих вредности у друштву, па сходно томе радња извршења кривичног дела у питању представља свако поступање којим се напада било која од тих вредности, а којима се у суштини изражава непоштовање или понижење достојанства личности. При томе, карактер тих радњи као увредљивих, цени се са становишта опште усвојених друштвених ставова и мерила, као и околности под којима се догађај одиграо.

Имајући у виду наведено, као и цитирани законски опис бића кривичног дела увреда из члана 170. став 1. Кривичног законика, то, по налажењу овога суда, из чињеничног описа кривичног дела утврђеног у ставу I изреке првостепене пресуде, и то да је окривљена АА „...у урачунљивом стању, увредила приватну тужилу, тако што је са свог мобилног телефона...преко „Whats App“ апликације послала приватној тужилу поруке увредљиве садржине на њен број...у којима се окривљена увредљиво и са омаловажавањем изражавала о приватној тужили, на тај начин што јој је послала две фотографије длаци, од којих на првој фотографији прстима држи длаци, уз текст „Следећи пут очистите ваше длаци када изађете из стана“ и на којој фотографији се у позадини на кревету види...колега приватне тужиле, као и текстуалне поруке „Није требало да будете пушачица оне мушке ствари на железничкој станици и у возу“, при чему је била свесна свога дела и његове забрањености, чије је извршење хтела“, а у време и месту, како је то ближе означено у изреци пресуде, јасно и недвосмислено произилази да се у описаним радњама окривљене АА стичу сва битна законска субјективна и објективна обележја (увредио другог) кривичног дела увреда из члана 170. став 1. Кривичног законика, за које је она правноснажно оглашена кривом.

При томе, за радњу кривичног дела увреде из члана 170. став 1. Кривичног законика није неопходно да садржи намеру окривљеног да омаловажи општећеног и стога не мора бити обухваћена изреком пресуде, осим у случајевима из става 4. члана 170. у вези става 1. до 3. Кривичног законика када, иако није изричито садржана у бићу кривичног дела увреда из става 1. и 2. члана 170. Кривичног законика, по налажењу Врховног суда, улази у њен појам и мора бити обухваћена изреком пресуде. Међутим, како из чињеничног описа радње окривљене АА, утврђеног у пасусу I изреке првостепене пресуде, не произилази да је окривљена увредљиву изјаву дала у оквиру озбиљне критике у научном, књижевном или уметничком делу, у вршењу службене дужности, новинарског позива, политичке делатности, у одбрани неког права или заштити оправданих интереса, дакле како се у конкретном случају не ради о ситуацији из става 4. члана 170. у вези става 1. Кривичног законика, то стога намера омаловажавања не мора ни бити наведена у чињеничном опису кривичног дела увреда из члана 170. став 1. Кривичног законика за које је окривљена АА правноснажно оглашен кривом.

Стога се, по налажењу Врховног суда, као неосновани оцењују наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног којима се указује да је правноснажним пресудама на штету окривљене АА учињена повреда кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП.

Бранилац окривљене – противтужиоца АА, као разлог подношења захтева за заштиту законитости наводи, али не образлаже битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 7) и 9) ЗКП односно не наводи на који начин су повређене одредбе кривичног поступка у погледу постојања оптужбе овлашћеног тужиоца и на који начин је у конкретном случају повређен идентитет пресуде и оптужбе, из ког разлога захтев у овом делу нема прописан садржај у смислу члана 484. ЗКП, па се Врховни суд није упуштао у разматрање захтева у овом делу.

Поред овога, бранилац окривљене - противтужиоца АА као разлог подношења захтева наводи и повреду одредбе члана 441. ЗКП, али не прецизира на који се став ове одредбе конкретно позива. Истовремено истиче и повреду члана 439. тачка 3) ЗКП, али без образложења на који начин је суд одлуком о кривичној санкцији повредио кривични закон, већ својим наводима указује на погрешну оцену од стране суда, чињеница од којих зависи одлука о кривичној санкцији. Тиме се заправо истиче разлог, који по свом садржају одговара основу из одредбе члана 441. став 1. ЗКП, која не представља законом прописан разлог, у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП, због којег окривљени и његов бранилац могу поднети захтев за заштиту законитости, због чега се Врховни суд није упуштао у разматрање и оцену захтева ни у овом делу.

Из изнетих разлога, Врховни суд је на основу члана 491. став 1. ЗКП, одлучио као у изреци ове пресуде.

**Записничар-саветник,
Андреа Јаковљевић,с.р.**

**Председник већа-судија,
Светлана Томић Јокић,с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић